



Arrest

nr. 56 501 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat K. LIEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Voor de bombardementen in Kosovo van 1999 woonde u met uw partner X (O.V. X) en uw twee zonen X en X in een eigen huis in Rabijs in Kosovo Polje. U ging af en toe werken in Servië. Daar woonde u samen met een andere vrouw, X, met wie u twee dochters heeft, X en X. Na de geboorte van X, vijftien jaar geleden, nam X contact met u op om te zeggen dat u hen niet meer moest bellen. Sindsdien heeft u ze niet meer gezien. Tijdens de bombardementen in Kosovo vluchtte u met X en uw zonen naar de wijk Lozonica in Kosovo Polje. Tijdens die vlucht geraakte u uw twee zonen kwijt en sindsdien heeft u hen niet meer gezien. U keerde geregeld naar uw eigen huis terug om de

kinderen te zoeken en na de oorlog ging u zich daar samen met uw partner opnieuw definitief vestigen. Een aantal jaar na de oorlog werd u lastiggevalen door Albanen. Ze kwamen 's nachts uw huis binnen en sloegen u en uw partner. Dit gebeurde meerdere keren. Uw partner werd ongeveer zes of zeven keer verkracht. Eén keer sloegen ze hard met hun laarzen op uw voet en brak u uw been. Ze waren meestal met twee of drie. Het ging telkens om dezelfde onbekende belagers. Ook bekogelden Albanese kinderen eenmaal uw huis met stenen. Uw ruiten waren toen stuk en u werd uitgescholden. U diende nooit klacht in omdat die Albanese mannen u bedreigden met de dood. Uw reeds uitzichtloze situatie verergerde nog toen één van de mannen dronken bij jullie binnendrong. Hij liep op uw partner af, sloeg haar, duwde haar op bed en ontblootte haar. U vond een ijzeren staaf en sloeg er de man mee tot bloedens toe. In paniek sloeg u samen met uw partner op de vlucht. U liet een auto stoppen met wie jullie naar Mitrovica reden. Daar sprak u een vrachtwagenchauffeur aan die bereid was jullie naar België te brengen. Na een reis van twee dagen kwamen jullie op 2 juli 2010 in België aan, waar jullie nog diezelfde dag asiel aanvroegen. U legde geen enkel (identiteits)document neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw recent verblijf in Kosovo Polje geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Zo kende u noch UNMIK noch KFOR (CGVS, p. 4). Nochtans betreft het hier internationale organisaties die sinds het einde van de oorlog in Kosovo in 1999 een zeer cruciale rol speelden/spelen. Dat u deze organisaties niet kende werpt op zich reeds ernstige twijfels op aangaande uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog. Deze bevinding wordt overigens bevestigd door het feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegde noch betreffende uw identiteit noch betreffende uw beweerde verblijfplaats sinds 1999. U verklaarde niet om identiteitsdocumenten gegaan te zijn en niet te weten waarom u dergelijke demarches niet ondernomen heeft. Nochtans gaf u aan dat u die eigenlijk had moeten aanvragen. U had deze documenten overigens niet nodig (CGVS, p. 7-8). Dat u dergelijke documenten niet nodig zou gehad hebben is echter hoogst bevreemdend, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. In Kosovo Polje kunnen de RAE éénmaal per week terecht bij de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu' – dat u overigens evenmin kende (CGVS, p. 15), hetgeen wederom uw beweerde verblijf in Kosovo Polje tot 2010 ondermijnt – en nauw samenwerkt met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt werpt dan ook zeer ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999.

Gezien de geloofwaardigheid van uw verblijf in Kosovo Polje sinds het einde van de oorlog ernstig op de helling staat, wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen sinds het einde van de oorlog ernstig ondermijnd. Dat hieraan slechts weinig geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde sinds enkele jaren na de oorlog problemen te hebben met drie Albanen die meerdere malen 's nachts uw woning binnendrongen, u sloegen en uw partner verkrachtten (CGVS, p. 9-13). Het is ook éénmaal gebeurd dat Albanese kinderen uw huis bekogelden met stenen en u uitscholden (CGVS, p. 16). U stelde dat niet enkel u, maar de meeste Roma met dergelijke problemen worden geconfronteerd (CGVS, p. 15). Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. In Kosovo Polje vonden sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse,

alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Hoe dan ook heeft u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. U verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 7, 15). Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van uw problemen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (UNMIK, KFOR) aanwezig in Kosovo (CGVS, p. 11-14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat uw belagers dreigden u te vermoorden als u naar de politie zou gaan en u bang was dat uw kinderen u dan niet meer zouden aantreffen bij hun eventuele terugkeer (CGVS, p.11-12), zijn geen afdoende verklaringen voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De

Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner, Nuri Mulja (O.V. 6.651.058), eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht. Volgens de verzoekende partij werden de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld door het Commissariaat-generaal, die bijgevolg tot een onredelijke beslissing is gekomen. Uit de uiteenzetting van het middel, waarin de verzoekende partij de motieven van de aangevochten beslissing op de korrel neemt, blijkt dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

2.4. Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van aanvallen en bedreigingen door Albanezen. Door de partijen wordt niet betwist dat zijn asielaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van de situatie in Kosovo.

2.5. Artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet erkent dat vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden.

Luidens de tweede paragraaf van diezelfde bepaling wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in het algemeen geboden wanneer de voormelde actoren redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.6. Een asielzoeker dient aldus alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker heeft daartoe niet de minste poging ondernomen, naar eigen zeggen omdat zijn belagers dreigden hem te vermoorden als hij naar de politie zou gaan en omdat hij bang was dat zijn kinderen hem niet meer zou aantreffen bij hun eventuele terugkeer. In zijn verzoekschrift bevestigt hij deze argumenten, en herhaalt hij dat hij zijn kinderen was verloren tijdens de oorlog en alsnog hoopte op hun thuiskomst. Een klacht indienen bij de politie zou betekenen dat ze onmiddellijk dienden te vluchten, zodat hij onvindbaar zou zijn voor zijn kinderen.

2.7. In eerste instantie moet worden geoordeeld dat, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, de overheden niet kunnen optreden wanneer ze geen kennis hebben van de bedreigingen en aanvallen, zodat verzoeker geenszins aantoonde dat de autoriteiten niet op nuttige wijze zouden kunnen optreden, en evenmin dat hij niet zou kunnen rekenen op bescherming ingeval van aanval. Overigens moet de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk zijn en hebben de autoriteiten de plicht om burgers te beschermen, doch deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

2.8. Uit de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de in Kosovo aanwezige (internationale) autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan diegenen die problemen hebben of vrezen. Minderheden kunnen ingeval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Deze klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. UNMIK en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE wettelijke mechanismen voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is in het algemeen goed, de lange duur om zaken te verwerken niet te na gesproken. Verzoeker verklaarde bovendien zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten en de politie (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 3, p 7 en 16) .

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop zouden duiden dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn. De bedreigingen door zijn aanvallers zouden hem echter van het indienen van een klacht hebben weerhouden. Evenwel is de Raad van oordeel dat het precies de taak is van de politie om burgers te beschermen ingeval van problemen. Zij kan, zoals reeds eerder gezegd, niet optreden indien zij niet op de hoogte is van de problemen. Dat verzoeker vreesde te moeten vluchten na het indienen van een klacht en dat hij daardoor de kans op een hereniging met zijn kinderen zou mislopen, is niet ernstig : verzoeker heeft thans zijn land van herkomst verlaten zonder gebruik te maken van de mogelijkheden tot bescherming die hem zouden hebben toegelaten ter plaatse te blijven.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat -daargelaten de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen- verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de in zijn land van herkomst aanwezige autoriteiten niet bij machte of onwillig zou zijn om bescherming te bieden. Op grond van de motieven terzake heeft de verwerende partij op genoegzame wijze aangetoond dat niet is voldaan aan één van de grondvoorwaarden opdat verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend op grond van de beweerde bedreigingen en aanvallen door Albanezen.

Derhalve zijn de overige motieven in de bestreden beslissing overmatig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan, noch bij het aanbrengen van stukken -door verzoeker worden twee medische attesten bijgevoegd waaruit een voettrauma blijkt- die deze overmatige motieven in een ander daglicht zouden moeten stellen. Het middel kan niet worden aangenomen. Verzoeker moet zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS